

Včeraj je tudi poginilo tisoče rib  
in kdove koliko ptičjih jat. Vzrok neznan.  
Pač: drobci svinca, okisa, urana  
in plin, ki uhaja, nafta, katran . . .

Je bilo še kaj važnega včeraj?  
Da, enakonočje! Danes je bil daljši dan.  
Zaspan sem. A še pišem. Še pišem. Še zmeraj . . .  
Pod orjaškim vprašajem sem bolj in bolj zaspan . . .

*Valentin Dešliu:* Rojen 9. 10. 1927, pesnik in publicist, prevajalec. Izdal je zbirke pesmi: Pozabljene pesmi, 1971; Klic moje zemlje, 1972; Klic molka, 1974; Nespeča ptica, 1975; Sinje sfere, 1976. Piše tudi za otroke, pesmi.

## Ion Horea

**KAKŠNA** Ah kako se bojim vseh teh robov in te okrogline  
**TIŠINA** v obliki ugaslega plamena, kamna vseh stvari,  
ko prek njih ne gre več strašna senca duha,  
ne premakne se čarobna roka,  
ni več sovraštva, nihče ne vpije več od bolečine,  
ni več prepadov, ni izvirajočih več voda,  
ni grenke čaše strupa, ne zasede za grmovjem.  
Migljajoča zvezda je ugasnila, je razpadla v etru  
ali zdavnaj izgubljena kje v dolinah mraka.  
Rad bi slišal lajež kamnov, rad bi videl v vetru  
krotovičiti se vse te liste budne!  
Krogi, zapisani v kolesih, črte, zapisane v poteh . . .  
Kakšna tišina povsod, kakšen mir v vseh stvareh!

**SVETI NAUM** Ni ga več, pa bi rad videl, da kakor nekoč  
prihaja nad vročimi strehami, stopajoč  
pred belimi voli v nebesni bleščavi, ujeti v zid —  
on sam in gozd in za jezero solz — Ohrid.  
Čas se steka v vosek tam, kjer oreh širi veje,  
morda bi še ujel večernice, če bi šel hitreje.  
Stene, zunaj prazne, znotraj so poslikane bogato,  
krog nas cedi se kakor med poletje zlato.

Ne glasi se zvon. Le misel teh, ki so odšli od nas,  
 in kakor pes pred vrati čaka čas.  
 Od kod toliko kamenja do streh in više?  
 Na dvorišču osel, kakor da je Krist prišel do hiše.

*Ion Horea:* Rojen 10. 5. 1929 v kmečki družini. Izdal zbirke pesmi: *Poezije*, 1956; *Steber v zenitu*, 1961; *Senca jagnedov*, 1965; *Koledar*, 1969; *Ne še*, 1972; *Verzi*, 1973; (*Izbrane pesmi*); *Platonova Oljka*, 1976. Nagrada Zveze pisateljev, 1962; nagrada Združenja pisateljev Bukarešta, 1972. Piše tudi pesmi za otroke.

## Petre Ghelmez

SKOZI V gozdu, glej, svetloba živa,  
 GOZD skoznjo senca gre, ničesar kriva —  
 gre dekle, brez madeža na sebi,  
 brani jo čebela in prikriva.

Kam? jo vpraša veter, pozveduje.  
 Stoj! Ne hodi! Misel ji svetuje.  
 Dekle seveda ne uboga —  
 brez konca pot se ji ponuja.

Ko nekoč se mrak prikrade,  
 čuti trnje, ki jo zbada,  
 suhe veje, svetijo kosti se . . .  
 Polna greha zdaj je trava mlada.

Ne more več nazaj, čeprav bi rada.

VILA Ptica —  
 drobna  
 kot lahen  
 dim,  
 ptica —  
 drobna  
 iz klana,  
 od kod  
 si padla  
 na razpotje  
 cest —